

'Redeployment' SFIR: een logistieke megaklus

Drs. I.M. de Jong – luitenant-kolonel van het dienstvak van de logistiek
Drs. M. van Dijk – kapitein van het dienstvak van de logistiek*

Inleiding

In juli 2003 begon de Nederlandse deelname aan de wederopbouw van Irak en vertrok het eerste detachement *Stabilization Force Irak* (SFIR) naar de provincie Al Muthanna. Dit detachement, afkomstig van het Korps Mariniers, richtte al snel de hoofdlocatie in bij As Samawah (Camp Smitty). Daarnaast betrokken eenheden van compagniegrootte kampen bij Al Khidr en Ar Rumaytah.

Een logistieke basis werd ingericht bij Shaibah, in de buurt van Basra, bij de grens met Koeweit. Het helikopterdetachement van de Koninklijke Luchtmacht vond onderdak op het vliegveld Tallil. Nadat SFIR-2 eveneens was geleverd door het Korps Mariniers, nam de Koninklijke Landmacht met SFIR-3 de taak in de provincie over. Met elke volgende rotatie werden de kampen verder vervolmaakt, en geleidelijk aan groeide deze uit tot prima bases. Eveneens nam de hoeveelheid materieel op de diverse locaties geleidelijk toe.

* De Jong is commandant van 200 Bevoorradings- en Transportbataljon en Van Dijk is hoofd bureau Tactische Operatiën binnen de Sectie 2/3 van het bataljon. Tijdens de redeployment SFIR commandeerde De Jong het RedOstDet SFIR en gaf Van Dijk leiding aan de werkzaamheden van het detachement in As Samawah.

SFIR-5

In het najaar van 2004 werd duidelijk dat de Nederlandse politiek de SFIR-bijdrage na afloop van de verkiezingen in Irak wilde beëindigen. Deze verkiezingen waren gepland op 30 januari 2005. Omdat het verloop van de verkiezingen en de veiligheidssituatie in de periode erna niet te voorspellen vielen, vertrok het detachement SFIR-5 in de eerste helft van november zonder een 'harde' terugkeerdatum.

In de loop van die maand begon eveneens de gedachtevorming over de redeployment van SFIR.

Het was al vrij snel duidelijk dat de zittende eenheid deze redeployment nooit zelfstandig zou kunnen doen. De *Battlegroup* (BG) beschikte over een beperkte capaciteit voor 'interne logistiek' en het *National Support Element* (NSE) had alleen voldoende mensen en middelen voor de ondersteuning van de lopende operatie.

Het beladen van alle middelen van de vijf bases in containers, het vervolgens afvoeren van deze naar schatting 1200 containers naar Koeweit in konvooien met *force protection*, het innemen van alle eenheidsgebonden uitrusting en deze per vliegtuig afvoeren naar Nederland, het 'strippen' en inspecteren van alle ruim 850 voertuigen en aanhangwagens en deze vervolgens beladen op schepen, was een operatie die de capaciteit van SFIR-5 ver te boven ging.

Hiermee was de grondslag gelegd voor het formeren van een Redeployment Ondersteunings Detachement (RedOstDet), dat deze logistieke megaklus zou moeten klaren.

De doelstelling van dit artikel is u deelgenoot te maken van deze operatie. We besteden eerst aandacht aan het *concept of operations*, staan vervolgens stil bij de operationele verkenning, belichten dan de operatie in Irak en vervolgens de operatie in Koeweit, en sluiten het artikel ten slotte af met enige overwegingen.

Redeployment Ondersteunings Detachement (RedOstDet)

Voor het gereedstellen, formeren en uitzenden van het RedOstDet kwam binnen het toenmalige Operationele Commando (OPCO) al snel 1 Logistieke Brigade in beeld (toen nog Divisie Logistiek Commando geheten). Hoewel er diverse logistieke disciplines binnen het RedOstDet aanwezig zouden zijn, was het 'bevo- en transport'-deel relatief groot.

Mede vanwege het feit dat het zusterbataljon NRF-verplichtingen had, werd vervolgens 200 Bevoorradings- en Transportbataljon aangewezen als kern van het RedOstDet. Dit had bovendien als voordeel dat men kon voortbouwen op de aanwezige kennis over de missie binnen het bataljon, dat ook grote delen van de *National Support Elements* SFIR-4 en SFIR-5 had geleverd. Het was inmiddels eind november en snel werden een concept

Het benedendek van de 'Zeran': elke meter is benut

(Foto B. van Lierop)

organisatietabel en autorisatiestaat (OTAS) en een *concept of operations* opgesteld.

'Concept of operations'

Het concept of operations ging uit van een operatie over twee locaties. De hoofdmacht van het RedOstDet zou opereren vanuit de *Assembly Area* (AA) op Camp Virginia, een Amerikaans kamp in Koeweit op circa 60 kilometer van de Iraakse grens, en een vooruitgeschoven element te As Samawah. Een van de redenen om zoveel mogelijk vanuit Koeweit te opereren, was de maximale belasting van de compound in As Samawah. Door de voorziene *relief-in-place* van de Engelsen zou Camp Smitty al tot over het maximum zijn belast.

Het detachement dat in Irak zou opereren bestond uit een kleine staf, maximaal drie Redeployment Ondersteunings Teams, een handlangerspeloton en een geniepeloton. Het deel in Irak had als taak de Battlegroup te ondersteunen met de redeployment en de goederen, die behoorden tot de categorie basismaterieel, in te pakken in de containers.

De staf in de *Assembly Area* zou de spil van het afvoerdeel van de operatie gaan vormen. Twee transportpelotons, met in totaal 25 trekker-

opleggercombinaties, zouden dagelijks 'slagen maken' richting Irak om de daar beladen containers op te halen en af te voeren. De voertuigen werden geleverd door de Defensie Verkeers- en Vervoers-Organisatie (DVVO), evenals 25 chauffeurs. Deze werden opgenomen in de organieke transportpelotons van 210 BOS-compagnie, en vormden zo twee volledig geïntegreerde eenheden. Beide pelotons zouden op hun ritten door Irak worden begeleid door *force protection*. De containers zouden vervolgens tijdelijk worden opgeslagen in de AA, in afwachting van transport per schip vanuit Koeweit naar Nederland.

In de AA werden ook alle voertuigen en aanhangwagens geïnspecteerd en gestript van niet-organieke zaken, zoals verbindingsmiddelen, scherfwerende dekens, draadsnijders en overige 'veldmodificaties'. Dit materiaal zou vervolgens ook in containers worden beladen. Een ondersteuningspeloton nam alle werkzaamheden die het draaien van de *Assembly Area* met zich mee bracht voor zijn rekening. Een vierde RedOstTeam (dat in de AA actief was), zou zich vooral bezighouden met de inname van het onderdeelgebonden materiaal en de wapens, goederen die via de lucht zouden worden vervoerd.

Op deze manier werden de goederen in twee stromen verdeeld: een stroom *fastmovers* die met het vliegtuig werd getransporteerd en die binnen 30 dagen weer in Nederland bij de organieke eenheid ter beschikking moest zijn, en een stroom *slowmovers* die met de boot ging. De goederen werden in Irak en Koeweit al op eindbestemming gesorteerd en in containers en boxpallets beladen en gingen in Nederland, via de deformeringslocatie, rechtstreeks door naar de eindbestemming, waar ook het onderhoud zou worden uitgevoerd.

Ten slotte was het SPOE (*Sea Port Of Embarkation*)-peloton belast met het afvoeren van de voertuigen en aanhangwagens vanuit de *Assembly Area* naar de haven en het vervolgens beladen van de diverse transportschepen.

Verkenning

Footprint Koeweit

Begin december 2004 vertrok een verkenningsgroep naar het inzetgebied. De belangrijkste doelen waren: inventariseren hoeveel werk de redeployment zou zijn, welke middelen benodigd waren en welke elementen eventueel konden worden verkocht aan een bondgenootschappelijke partner. Daarnaast moesten in Koeweit geschikte locaties voor de *Assembly Area* en een *Staging Area* in een haven worden gevonden.

Al redelijk snel bleek de verkenning in Koeweit succesvol. Camp Virginia zou de thuisbasis worden voor de AA van het RedOstDet. Camp Virginia is een Amerikaans kamp waarvandaan enerzijds deployment en redeployment activiteiten worden uitgevoerd

Op Camp Virginia worden containers op een trekker-oplegger geladen voor het laatste deel van hun reis: de haven van Koeweit

(Foto B. van Lierop)

De onderhandelingen met de Engelsen liepen parallel aan de voorbereiding voor de redeployment en dus richtte onze voorbereiding en onze OTAS zich voornamelijk op het *worst case* scenario, waarbij de Engelsen geen interesse hadden in de vaste infra.

De luchtmachtbasis te Tallil zou aan de Italianen worden overgedragen en de luchtmacht zou zelf zorg dragen voor de experts voor de eigen redeployment. Het RedOstDet steunde de KLu met containerpackers en afvoercapaciteit.

en anderzijds fungeert het kamp als *Reception Staging and Onward Movement* locatie (RSOM).

De verkenningsgroep legde de contacten en maakte principeafspraken met de Amerikanen. Het RedOstDet zou een apart werkdeel krijgen, een *pad*. Bovendien kon voor een vast bedrag gebruik worden gemaakt van de Amerikaanse keukenfaciliteiten en van een legeringsgedeelte, bestaande uit tenten en 'natte groepen'. Daarnaast was er voldoende ruimte om alle containers en voertuigen die vanuit Irak terugkwamen, op te slaan.

De haven van Shuyabah, ten zuidoosten van Koeweit City, werd de locatie waar de vier geplande boten voor de redeployment beladen konden worden. Ook daar was voldoende ruimte voor een *Staging Area* voor de containers en de voertuigen. Wel werd de verkenners te verstaan gegeven dat de prioriteiten voor het gebruik van de haven als volgt waren: eerste prioriteit voor deployment activiteiten van de Verenigde Staten, vervolgens bij deployment activiteiten van bondgenootschappelijke partners, dan de Amerikaanse redeployment activitei-

ten en ten slotte de redeployment activiteiten van de bondgenootschappelijke partners.

Verkenningsresultaten Irak

De compagniesbases te Ar Rumaytah en Al Khidr moesten 'draaiend' aan de Iraakse autoriteiten worden overgegeven. De bases As Samawah en Shaibah zouden aan de Engelsen worden overgedragen, waarbij de Britten de optie geboden werd tevens onze 'vaste infra', de schall-tenten, de onderhoudstenten en de binghamtenten, over te nemen.

Beheer

Het beheer van uitgezonden eenheden is geen eenvoudige zaak. Zodra eenheden worden uitgezonden, gebeurt dat veelal in een samenstelling die afwijkt van de vredesorganisatie. Daarnaast krijgen eenheden ook regelmatig een opdracht die ze weliswaar aankunnen, maar waar ze volgens hun hoofdtak niet voor geëquipeerd zijn. De extra middelen die nodig zijn voor

Nauwe afstemming tussen 'Battlegroup' en RedOstDet was cruciaal voor de succesvolle uitvoering van de 'redeployment'

(Foto I.M. de Jong)

De Nederlandse 'Assembly Area' op Camp Virginia in Koeweit vanuit de lucht gezien (Foto I.M. de Jong)

de missie worden vastgesteld en geaccordeerd door OPCO. Voor de missie wordt dan een OTAS vastgesteld.

De middelen zijn grofweg in twee belangrijke groepen in te delen: het organieke materiaal van de eenheid dat samen met de eenheid roteert, en het basemateriaal dat na het roteren van de eenheid in het inzetgebied blijft ten behoeve van de opvolger.

Al het materiaal wordt in Nederland uit de OTAS van diverse eenheden afgeboekt en overgeboekt naar een formerings-OTAS. Na aankomst in het gebied wordt al het materiaal vanuit de formerings-OTAS overgeboekt naar de uitzend-OTAS die geldt voor die specifieke missie.

Zodra geroteerd wordt, wordt het roterende deel van de uitrusting vanuit de uitzend-OTAS weer overgeboekt naar een deformerings-OTAS, terwijl van de opvolgers diezelfde uitrusting weer van een formerings-OTAS moet worden overgeboekt naar de nieuwe uitzend-OTAS. Daarnaast was voor deze specifieke uitzending de rotatiefrequentie toegenomen omdat de uitzendduur op vier maanden was vastgesteld.

Tijdens de verkenning werd inderdaad 'beheertechisch' geen ideale situatie aangetroffen. Aangezien duidelijk was dat een dergelijk probleem

niet snel opgelost is, besloot men tijdens de redeployment geen beheer uit te voeren. Door gebruik te maken van het interim Defensie Tracking & Tracing systeem (iDT&T) en het overbrengen van het bedrijfsbesturingssysteem (BBS) – het systeem waarmee het beheer wordt uitgevoerd – naar de deformeringslokatie Soesterberg, kan de fysieke werkelijkheid met de administratieve in overeenstemming worden gebracht. De definitie van 'beheerd' is dan ook in het OPCO bevel vastgelegd als 'weten wat er naar Nederland wordt teruggestuurd'.

iDT&T

Mede met het oog op de omvorming naar het fysieke distributieconcept van de Koninklijke Landmacht is er een interim Defensie Tracking & Tracing systeem ontwikkeld. Door goederen een barcode te geven (het *NATO Stock Number*, kortweg het NSN) en te scannen kunnen alle goederen worden gevolgd. Hoewel het systeem nog in de ontwikkelfase zat, is besloten het iDT&T tijdens de redeployment te gebruiken.

De RedOst-teams in As Samawah werkten onder alle weers- en terreinomstandigheden (Foto I.M. de Jong)

Het iDT&T vertoonde uiteraard de nodige kinderziektes. Zo veranderde het NSN automatisch na het opslaan van de gegevens, was de software voor de scanners niet geschikt voor het scannen van de stickerlabels en bleek het niet mogelijk voor de gebruiker (het RedOstDet) codes aan te maken voor artikelen die niet in de database waren opgenomen.

Door de functionarissen die voltijds in de weer waren met het iDT&T werden dit soort softwarefouten middels *trial and error* aan het licht gebracht en met het projectteam iDT&T besproken. Voor zover mogelijk werd de software aangepast aan onze wensen, maar het spreekt voor zich dat hier zeer veel geduld en extra werklast bij kwam kijken om de *pilot* te laten slagen.

Elk van de vier RedOstTeams beschikten over een beheerder die zijn of haar vuurdoop kreeg met het iDT&T. Uitgerust met een *Personal Data Assistant* (PDA), een iDT&T computer en een labelprinter moesten alle goederen die door het team waren ingenomen in de computer worden ingeklopt. Het systeem genereerde dan barcodelabels die op de pallets en de containers werden geplakt en de bijbehorende Paklijst Waarde Opgaves (PWO's).

De operatie in Irak

Ontplooiën

Tijdens de verkenning is besloten circa 50 militairen, twee maanden voor de feitelijke overdracht van de taken en verantwoordelijkheden van de Battlegroup aan haar opvolger, naar Irak te sturen en daar te beginnen met het innemen van goederen die als niet-essentieel waren bestempeld. Concreet betekende dit dat de redeploymentoperatie begon op 13 januari, terwijl de Battlegroup *fully operational capable* bleef tot 7 maart 2005.

Het innemen van niet-essentiële goederen was één aspect. Ervaring opdoen met het iDT&T, het inpakken en

Alle containers werden met schepen terugvervoerd naar Nederland. Hier het beladen van de 'Tychy' in de haven Shuaybah. Links op de achtergrond zijn de voertuigen zichtbaar die in het ruim geladen zullen worden
(Foto I.M. de Jong)

stuwen van de containers en materieelherkenning waren andere aspecten die ten grondslag lagen aan het vroege vertrek. Daarbij kreeg het RedOstDet geen middelen toebedeeld. Alles wat nodig was, moest worden geleend bij het NSE of bij de BG.

Redeployment

Hoewel onze ontvangst allervriendelijkst was, moest het RedOstDet toch zijn plaatsje veroveren. De BG bepaalde het tempo van de redeployment, welke basis wanneer werd losgelaten en welke goederen en voorraden niet meer benodigd waren. Nu was de

Met behulp van de 'force protection' werden tientallen konvoeien door Irak gereden (Foto I.M. de Jong)

Alle pallets die door de lucht werden vervoerd, waren voorzien van stickers van het IDTT-systeem en werden gescand voordat ze werden beladen (Foto B. van Lierop)

focus van de BG – terecht – gericht op de verkiezingen van 30 januari en troffen maar weinig mensen voorbereidingen voor de redeployment. Daarnaast was SFIR-5 precies op de helft van zijn missie en had iedereen zich in haar eigen rol ontwikkeld.

Terwijl SFIR-5 druk was met zijn *normal framework operations*, met de focus op het hoogtepunt van de uit-

zending, de verkiezingen, maakte het RedOstDet gebruik van de middelen van SFIR-5 en trof voorbereidingen voor het ontmantelen en inpakken van het materiaal.

Dat leidde op de werkvloer regelmatig tot de nodige spanningen. Temeer omdat het SFIR-detachement het gevoel bestond dat wanneer het RedOstDet de goederen had overgenomen en ingepakt, ze dan gelijk weg

De hoeveelheid munitie die op 'Assembly Area' uit de voertuigen komt, is altijd weer indrukwekkend (Foto I.M. de Jong)

waren. De afspraak is dan ook gemaakt dat de ingeleverde goederen die nog beschikbaar moesten zijn – te denken valt aan voorraden voedsel en de NBC-uitrusting – weliswaar werden ingepakt en verzegeld, maar nog niet afgevoerd naar Koeweit.

Essentieel materiaal

Verder bepaalde SFIR-5 welke goederen niet meer noodzakelijk waren en dus ingeleverd konden worden bij het RedOstDet. Nu is het moeilijk aan te geven welke goederen niet essentieel zijn. Immers, alle goederen die in Irak aanwezig zijn, zijn van belang voor de missie. Anders zouden ze niet naar Irak verzonden zijn.

Met het oog op de verkiezingen werd het aanmerken van goederen als niet-essentieel nog ingewikkelder. De eenheden zelf waren gericht op de eigen taakuitoefening en alles wat er was 'kon nog wel eens van pas komen'. Het RedOstDet stortte zich dan ook maar op het materiaal 'dat van niemand was'. Te denken valt aan de enorme voorraden steigermateriaal, zandzakken, regenlaarzen en dergelijke. Helaas begon het op 22 januari hard te regenen en dat resulteerde in het veranderen van Camp Smitty in Lake Smitty. Het water liep nauwelijks weg en de ondergrond veranderde in een enorme blubbermassa. Dat betekende dat niet-essentiële goederen, zoals zandzakken en regenlaarzen, weer essentieel werden. Dus moest het RedOstDet de containers verbreken en de goederen ter beschikking stellen aan SFIR-5.

Flexibiliteit

De redeployment in Irak moest op 30 april 2005 voltooid zijn. Op 30 mei moesten alle Nederlandse troepen uit Koeweit vertrokken zijn en de redeployment volledig zijn afgerond. Een enorme meevaller betrof de verkoop van de bases aan de Britten. Ze wilden de kampen volledig draaiend overnemen, met inbegrip van alle tenten. Dat leverde niet alleen twee weken tijdswinst op, maar betekende tevens dat het geniepeloton niet benodigd was.

Na de verkiezingen kwam de focus van SFIR-5 steeds meer op de redeployment te liggen. Dat resulteerde onder meer in een continue stroom van goederen.

Een ander aspect waardoor de operatie voorspoedig verliep, was de goede planning van de afbouw van de eenheden die de projectofficier (Projo) van de BG, het hoofd van de sectie 4 (logistiek), had gemaakt. Tijdens de verkenning was door het RedOstDet en de Projo al het *concept of operations* besproken en een schatting gemaakt van de snelheid waarmee de RedOstTeams konden werken en de konvooien de containers konden afvoeren. Deze gegevens waren door de Projo vertaald in een fasering waarin de eigen eenheden tussen 19 februari en 7 april zouden afwikkelen.

In dat schema zat voldoende flexibiliteit om, in samenspraak met het RedOstDet, te versnellen of te vertragen. Van een versnelling was bijvoorbeeld sprake bij het verlaten van Ar Rumaytah. Uit inlichtingenbronnen bleek dat een aanslag op Nederlandse troepen in de omgeving van Ar Rumaytah gedurende de redeployment niet ondenkbaar was. Toen is besloten de basis vijf dagen eerder te verlaten.

Tempo

Het tempo waarin de RedOstTeams werkten was gebaseerd op de dagelijkse afvoer van containers door de konvooien. De 25 vrachtwagencombinaties konden 50 containers afvoeren in twee dagen. De vier RedOstTeams kregen als richtlijn mee dat ze per dag zes containers beheerst dienden in te pakken, te stuwen en de benodigde formulieren moesten maken. In totaal betekent dat per twee dagen 48 containers.

Dit was weliswaar een hoog tempo, maar realiseerbaar omdat niet alle containers arbeidsintensief waren. Zo behoeften van de koel/vries en de kapotte containers alleen maar de benodigde formulieren opgemaakt te worden, aangezien daar geen lading in ging.

Het stuwen van de containers was vaak geen sinecure, en vereiste de nodige handigheid (Foto I.M. de Jong)

Daarnaast werd door het RedOstDet gevarieerd met de aantallen containers die werden afgevoerd. Als het aantal vervoersgerede containers achterbleef bij de verwachting, dan werden meer *non-roadables*, materiaal dat (niet meer) zelfstandig kan verplaatsen, vervoerd. Op deze manier werden weliswaar alle spelers onder druk gehouden, maar hoefde nergens de rem op gezet te worden.

Na de *Transfer of Authority* van de BG aan de Britten op 7 maart, kwam de redeployment in de finale fase. De keuken, het MOGOS ziekenhuis en een groot deel van de voorraden kwamen opeens ter beschikking voor de redeployment. In die periode werd besloten As Samawah 'leeg te rijden' en de sleutelfunctionarissen vanuit As Samawah te verplaatsen naar Shaibah. Dit gebeurde op 26 maart. In nauwe coördinatie met de luchtmacht zijn de bases Talill en Shaibah tegelijkertijd verlaten en kon op 3 april de commandant van de Battlegroup als laatste man Irak verlaten.

De operatie in Koeweit

Ontplooiën

Eind januari kwamen de kwartiermakers aan op Camp Virginia. Waar

het RedOstDet op As Samawah gebruik kon maken van de faciliteiten daar, moest er in Koeweit op een kale zandvlakte een vlot draaiende *Assembly Area* worden gecreëerd. Lokaal waren enkele prefabs aangeschaft die als werkruimte gebruikt konden worden. Ondanks de vlotte toezeggingen in de verkenningperiode bleek de daadwerkelijke invulling van een aantal door de Amerikanen te regelen randvoorwaarden, zoals stroom bij de werklocatie, nogal moeizaam.

Redevelopment

Begin februari begonnen de beide transportpelotons met hun vrijwel dagelijkse ritten naar As Samawah. Om praktische redenen was er voor gekozen de pelotons 'tegengesteld' te laten rijden. Beide eenheden kwamen elkaar dus op route Tampa tegen, respectievelijk op weg naar de *Assembly Area* of naar Camp Smitty.

Omdat gedurende de maanden februari en maart ook door de RedOstTeams containers werden 'gevuld' op Tallil en op Shaibah en hier ook 'non roadables' stonden, werden ook met regelmaat ritten naar die locaties gemaakt. Shaibah kon op één dag 'uit en thuis' vanuit de AA, maar Tallil was evenals Camp Smitty een tweedaagse rit. Het tempo lag hoog. Elke week

Alle voertuigen die door het herstelpeloton zijn gestript en gecontroleerd, werden op Camp Virginia opgesteld voor hun reis naar de haven
(Foto I.M. de Jong)

werden drie tweedaagse slagen naar Irak gemaakt, en op de wekelijkse 'rustdag' reden de chauffeurs containers van Camp Virginia naar de haven.

Als eerste vond vervolgens de collocatie met en geleidelijke overname van de werkzaamheden van het POD-peloton van de NSE plaats. Hiermee werd langzamerhand Shaibah ont-ruimd, hoewel het CONTCO daar tot het eind van de SFIR-missie domicilie zou houden. Ook de containerstroom kwam op gang, en zo werd ook in Koeweit ervaring opgedaan met het iDT&T systeem. Langzaam maar zeker groeide de stapels containers in het zand.

Uitroteren

De eenheden van de Battlegroup roteerden opeenvolgend uit. De eenheden vertrokken vanuit het inzetgebied 'combat loaded' richting Koeweit en bij aankomst op Camp Virginia werden allereerst wapens en munitie ingenomen. Het resultaat was een imposante hoeveelheid munitie, die later door de munitietechnici van het RedOstDet werd vernietigd. Het uitroterende personeel werd gelegerd in de grote 60-persoonstenten, waarin ook het RedOstDet grotendeels was ondergebracht, en kreeg de gelegenheid om de avondmaaltijd in de Ame-

rikaanse *foodhall* te gebruiken. De volgende dag werd eerst de eenheidsgebonden uitrusting ingeleverd bij een RedOstTeam. Dit was geen sinecure, mede vanwege de diversiteit van de artikelen en de heterogene samenstelling van diverse eenheden. Vervolgens werden de voertuigen door de chauffeurs meegenomen naar het herstelpeloton, die de voertuigen onderhanden namen. Alle verbindingsmiddelen en -toebehoren werden uitgebouwd en per type in box-

pallets opgeslagen. Deze boxpallets werden vervolgens artikelgewijs in containers beladen. Op die manier kwam een zeer geordende stroom richting Nederland op gang en dit zou in het bijzonder in het kader van beheer en onderhoud van de verbindingsmiddelen een grote verbetering blijken te zijn ten opzichte van eerdere missies.

Ten slotte werden alle voertuigen aan een wegveiligheidsinspectie onder-

Met behulp van 'force protection' werden tientallen konvooien door Irak gereden (Foto B. van Lierop)

worpen en werd getracht de voertuig-papieren weer in orde te krijgen. Alle wielvoertuigen zouden immers in Nederland weer gewoon over de openbare weg gaan rijden en het bleek dat een aantal voertuigboekjes en kentekenbewijzen vermist waren. Van het uitroterende personeel werd uiteindelijk de laatste persoonsgebonden uitrusting ingenomen en ingepakt.

Na een tweedaags programma in de *Assembly Area* vertrokken de uitroterende eenheden vervolgens per KDC-10, via de adaptatielocatie op Cyprus, naar Nederland. Ook het personeel van het helidetachment uit Tallil volgde dit programma, dat deels werd gefaciliteerd door het eigen luchtmacht personeel. En zo kwam vanuit Camp Virginia de stroom personeel en materieel richting Nederland op gang.

Afronding in Koeweit

Het SPOE-peloton droeg zorg voor het afvoeren van alle voertuigen en een deel van de containers naar de haven. Hierbij vond ook het enige verkeersongeval van het RedOstDet plaats. Bij terugkeer naar Camp Virginia in de duisternis werd een containervoertuig dat afremde voor een verkeersdrempel van achteren geramd door een civiel voertuig. Er bleek gelukkig geen sprake van een aanslag, maar de onfortuinlijke bestuurder van het civiele voertuig kwam om het leven.

In maart en april werden vier schepen beladen met de honderden voertuigen en containers. Dit vereiste een goede planning en afstemming met de havenautoriteiten, omdat de opslagcapaciteit voor voertuigen en containers in het havengebied zeer beperkt was. Daarnaast was het druk in de haven zelf, en moest de 'ligtijd' van de schepen zo kort mogelijk gehouden worden.

Een ander aspect dat veel aandacht van enkelen binnen het RedOstDet vergde, was de afhandeling van alle contracten en lopende claims van SFIR. We wilden met een schone lei

Ingang Dutchbase Rumaytah, december 2004

(Foto SFIR-5; collectie NIMH)

vertrekken en er stonden nog wat lastige dossiers open. Gelukkig is alles, veelal naar tevredenheid van beide partijen, opgelost. Uiteindelijk was alles eind april gereed. Het materiaal van het RedOstDet werd op het laatste schip geladen, en op 28 april vertrok het laatste detachement naar Nederland. Hier werden wij welkom geheten door de BLS, C-Logbrig en een groot aantal familieleden, collega's en vrienden.

Afsluitend

Het plan voor de redeployment, de vaststelling van de OTAS en de vrijheid van handelen om in te kunnen spelen op de daadwerkelijke situatie zijn de kernindicatoren die de snelheid van de redeployment hebben bepaald. In Irak bleken de door het hogere niveau gekozen uitgangspunten goed te voldoen. Daarnaast is een dergelijke complexe operatie mede afhankelijk van persoonlijke relaties. De zeer goede verstandhouding tussen de staf van het RedOstDet in Irak en de Battlegroup hebben zeker een positieve bijdrage geleverd aan het soepele verloop van de operatie. Punten die nog aandacht behoeven

zijn het beheer en het gebruik van iDT&T. Het beheer tijdens uitzendingen is zeer arbeidsintensief en de administratieve stromen zijn twee keer zo groot als de daadwerkelijke fysieke stromen. Elke mutatie die gesteld wordt, kan fouten opleveren. Het is verheugend dat over mogelijke alternatieve methoden van beheer wordt nagedacht.

Het gebruik van een interim-systeem waar nog nooit iemand mee gewerkt heeft, tijdens een 'ernstoperatie' heeft nadelen. Voordat een dergelijk systeem geïmplementeerd wordt, verdient het aanbeveling om het eerst kleinschalig, bijvoorbeeld tijdens compagniesoefeningen, te beoefenen. Dat scheelt een hoop ergernis voor de gebruiker tijdens een uitzending, waar de werkdruk toch al hoog is.

De redeployment SFIR was een logistieke megaklus, onder daadwerkelijke operationele en bovendien zware klimatologische omstandigheden. Dat de operatie ruim binnen de gestelde tijd en veilig, beheerd en beheerst is afgerond, is namens de auteurs een groot compliment waard aan het ruim driehonderd man en vrouw sterke detachement.